

Ádám Gergő

Zsebre tett kéz

Almási Tibor kerületi polgármester a vízcseppfoltos lábtörlőt nézte, amikor becsöngetett a 22-es lakásba. A második emeleti lakó egy darabig szöszmötölt, majd kinyitotta az ajtót. A lánc be volt akasztva.

– Jó napot kívánok, ne haragudjon, hogy ebédidőben zavarom, Almási...

– Tudom ki maga.

A kócos, negyvenes férfiből éppen csak egy félhomályos keskeny sáv látszott. Borosta, vérekes, táskás szem.

A lépcsőfordulóban két költöztető fordult be egy ruhásszekrénnel, és vitték tovább a zárószintre.

– Doktor Takács Istvánt keresem.

– 32-es lakás.

A férfi becsukta az ajtót.

Tibor csöngetett. A férfi kisvártatva ajtót nyitott.

– Igen?!

– A fotós és az asszisztensem fent vár. Még az alpolgármester is elkísért. Takács urat jöttünk köszönteni, ma százéves. A 31-esbe beköltöző új lakó az előbb látott kijönni valakit a 32-esből. Nem ismeri Takács urat, de csak ő lehetett: öltönyben, orvosi maszkban, napszemüvegben, kalapban totyogott lefelé egy szatyorral.

– És?

– Mi is az imént jöttünk fel a lépcsőn, mégsem futottunk össze vele.

– Van lift.

– Nincs. A költöztetők legnagyobb bánatára reggel elromlott.

– És?

– Vizes a lábtörlője.

– Mi van?

– Nézze csak meg!

Tibor hátrébb lépett. Ha a férfi kitárná az ajtót, beláthatna a lakásba. Az ajtó becsukódott, láncsörgés, majd újra kinyílt. A férfi értetlenül nézte a lábtörlőt.

– És?!

Tibor végre többet látott belőle. A nyári meleg ellenére élére vasalt öltönyt viselt, felül viszont csak egy fekete atlétát. Szúrós izzadságszag. Zsebre tett kéz.

– A cseppek a harmadikról az ön lakásáig vezetnek.

– Nem tudtam, hogy maga rendőr is.

– Csak voltam. Szent György Érdemjellel.

A férfi dühe elpárolgott. Szeme még táskásabbnak tűnt.

– Amikor leparkoltunk, hívtam Takács urat, de nem vette fel, pedig napokkal előre lebeszéltük, hogy jövünk. Végül a parkolóban írtam sms-t, hogy megérkeztünk. Az jutott eszembe, talán meggondolta magát, nem akar felhajtást, és elbújt magánál. Takács úr – emelte fel a hangját Tibor. – Odabent van?

– Nincsen.

A férfi teljesen kitárta az ajtót. Ahogy elállt az útból, a bokája éleset koppant az ajtófélfán, de még csak fel sem szisszent. Tibor bedugta a fejét. Rendezett kétszobás lakás. A redőnyök félig lehúzva. A légkondi halkán duruzsolt. A konyhapulton méretes szatyor. Mirelitételek kandikáltak ki belőle. A pulton és a konyhakövön víztócsa.

– Látja?

Tibor a szatyrot nézte.

– Az Takács úrtól van?
 – Nem. Enyém.
 – Elég meleg van. Nem lesz baja a húsnak?
 – Szarok rá! – ordította a férfi, aztán csak lihegett.
 Tibor a férfi bokájára mutatott, ahol a nyomkövetőt sejtette.
 – Mennyi van még a házi őrizetből?
 Csak sokára jött válasz.
 – Három hónap.
 – A tömböt nem hagyhatja el, de közlekedhet benne – Tibor nem kérdezett, csak összegzett magának, a férfi mégis válaszolt, és most először kelletlenül el is mosolyodott.
 – A rohadékok megengedik, hogy levigyam a szemetet – széttárta a karját, majd újra zsebre tette a kezét, de ez pont elég volt Tibornak, hogy lássa sebes öklét.
 – Hogyan jellemezné Takács urat?
 Úgy tűnt, a férfi nem akar válaszolni, kisvártatva mégis belekezdett.
 – Töksüket. Sokat zajong. Ha felmegyek, hiába dörömbölök az ajtaján, vagy a rádiótól nem hallja, vagy a saját fülétől. Folyton a Bartókot bömböltette.
 Tibor már biztos volt a dolgában.
 – Ha előkerül Takács úr, felköszöntöm az ön nevében is.
 A férfi sápadtan nézett Tiborra. A polgármester nem várta meg, hogy becsukja az ajtót. Átfurakodott a lefelé sétáló két izzadt költöztető között, és visszatért a harmadikra.
 A fotóst elküldte, az asszisztenst vissza az irodába. Az alpolgármester a Takács úrnak szánt verseskötetet olvasgatta, de amikor ketten maradtak, közel lépett Tiborhoz, halkán beszélt.
 – Mi történik?
 – Sejttem, hol lehet Takács úr.
 – És el is árulod?
 A költöztetők egy mosógépet cipeltek el mellettük a 31-esbe. Tibor megvárta, hogy elmenjenek, majd folytatta.
 – A 22-es lakója házi őrizetben van. Attól tartok, Takács úr az örületbe kergette a hangos zenével. 22-es feljött, összekülönböztek, és agyonverte Takács urat. Szerintem később visszajött, hogy eltüntesse a holttestet, de amikor fent volt Takács úrnál, meghallotta a költöztetőket, úgyhogy várt, hátha. Kiürítette a fagyasztót, és betuszkolta a testet a meleg elől. Nyilván látta, hogy hívom Takács urat, aztán elolvasta az sms-t, és rájött, nem maradhat tovább. Felvette Takács úr ruháit, és leosont egy szintet.
 – Ezt meg honnan veszed?
 – Amikor beszéltem vele, még rajta volt Takács úr öltönytadrágja. Van nála egy szatyor kiolvadt mirelit, a bütykein pedig frissek a sebek, azt mondanám, tegnapiak. Kihívok valakit az őrsről.
 A másodikon becsapódott az ajtó.
 Tibor elővette a mobilját, és tárcsázott. Amíg telefonált, az alpolgármester megigézve meredt a 32-es ajtó kukucslyukára, mintha kintről beláthatna.
 – Épp, mint a versben.
 – Milyen versben? – kérdezte Tibor, miután eltette a telefont.
 – 22. oldal alja.
 Odanyújtotta a kötetet. Tibor kinyitotta, és elolvasta az utolsó mondatot.
 A gyilkos itt maradt a házban, s azóta is a mi ruháinkat hordja.